

SPYDY

S02E02
Čierne Umenie

TÚLAVÁ

uvádza

Ľudia ostali stáť pred zimným štadiónom, kde ich pokladnička doslova vymkla. Nahnevany dav netušil o čo ide, a prečo sa dnes nemá konať korčuľovanie pre verejnosť. Bolo pred osemnástou hodinou, o takomto čase sem každý štvrtok prišlo veľa ľudí. Dnes tomu tak nebolo. Pokladnička vošla dnu a pristúpila ku dvom pánom. Zadným vchodom do budovy prišli dvaja policajti. Skupinka s pokladničkou priviedla policajtov na ľadovú plochu. Policajti zastali nad nevládnym telom rolbára ležiacom na ľade. Vyzeralo akoby bolo spálené a jediné, čoby to mohlo urobiť bola čierna soška mačky neďaleko tela stojaca na svojom podstavci. Všetci si vymenili spýtavé pohľady.

epizódu z literárneho seriálu

TÚLAVA

s názvom

ČIERNE UMENIE

Železničná stanica v Dolnom Kubíne po odchode osobného vlaku zazívala prázdnotou. Akurát jeden vyšší mladý chalan sa trepal po nástupisku s kartónovými škatuľami. Zložil ich na drevenú lavičku. Utriel si čelo koženou rukavicou. Na zemi si všimol čiernu sošku mačky. Skrčil sa k nej. Chytil ju do ruky a prezrel

si ju. Obyčajná soška. Položil ju na lavičku ku škatuliam. Rukavicu zložil dole. Z vrecka vytiahol Lumiu a skontroloval si čas. Prešiel do správ. Prečítal si správu, kde stálo:

„Soráč kámo, nestíham.“

„Ako ináč?“ pozrel na dve veľké kartónové škatule, ktoré by už podobral, keď sa ozvalo zaškrípanie kolesa o koľaje. Chalan sa otočil ku koľajniciam. Motorový vozeň zastal pri nástupisku. Chvíľu trvalo, kým úplne stíchol, ale napokon z neho vyšiel chalan v čiernych nohaviciach a žltej mikine.

„Brr, kosa,“ Spisovateľ si prezrel stanicu a počúchal si ruky.

„Tak, keď sa niekto nevie obliecť,“ chalan mávol rukou a otočil sa ku škatuliam.

„To nie je môj štýl. Čo sa tu dá robiť?“

„Tu?“

„V Dolnom Kubíne.“

„Môžete mi pomôcť odniesť tieto škatule,“ chalan sa zohol po predmety. Spisovateľ však chytil vrchnú škatuľu.

„Kam?“

„Ako fakt?“

„Rád pomôžem,“ Spisovateľ pozrel na sošku na lavičke, „tá soška čo?“

„Nie je moja.“

„A nie je škoda ju tu nechať?“

„Možno sa po ňu niekto vráti,“ chalan zdvihol škatuľu a začal kráčať okolo staničnej budovy. Spisovateľ ho nasledoval.

„Si čestný chlap, ... hm?“

„Maťo. Volám sa Maťo.“

„Takže Martin. Matej by sa nikdy nepredstavil Maťo.“

„Neviem, nepoznám veľa Matejov,“ pozrel na Spisovateľa, „tvoje meno?“

„Škoda, že nie som Kubo z Martina.“
„A jak sa teda voláš?“
„To nie je podstatné.“
„Pomáhaš mi, takže to podstatné je, aspoň pre mňa.“
„Hovorí mi Spisovateľ.“
„Spisovateľ? Ja chcem meno.“
„Budeš si s tým musieť vystačiť.“
„Vieš čo?“ Martin prešiel cez priechod.
„Netuším, netrápi ma to,“ Spisovateľ ho nasledoval až na námestie.
„Fajn, to je tvoj vlak?“
„Jo.“
„Jak si k nemu došiel?“
„Normálne.“
„Kúpil?“
„No.“
„Zhovorčivý nie si, čo?“
„Ako kedy.“
„Prečo si len v mikine?“
„Pretože preto,“ Spisovateľ vošiel do bytovky a pomohol Martinovi vyjsť so škatuľami až na piate poschodie. Vošli do bytu, Maťo zložil škatuľu pri dverách, kam Spisovateľovi naznačil, aby urobil to isté.
„Mami?“ Martin vošiel do obývačky k zapnutému rádiu. Spisovateľ pomaly prešiel cez dvere za Maťom.
„No, asi tu nie je,“ Martin sa otočil na Spisovateľa, ktorý hľadel na rádio.
„Dnes sa nekoná verejné korčuľovanie na zimnom štadióne, kvôli nájdenému telu rolbára, ktorý utrpel závažné popáleniny. Nikto netuší, čo presne sa stalo. Našla sa len čierna soška mačky na ľadovej ploche...“ znelo v rádiu, ktoré Martin šľuknutím vypol.

„Väčšinou to nechá pustené, keď ide na kafčo," Martin pozrel do vitríny nad televízorom, „povedali čierna soška mačky?"

Spisovateľ prikývol a pozrel, kam Martin pozerá. Vo vitríne stálo päť čiernych sošiek, rôznych veľkostí. Všetko v tvare mačky.

„Myslíš si..." Martin pozrel na miesto, kde ešte pred chvíľou stál Spisovateľ. Vybehol z bytu, no Spisovateľ už bežal cez priechod pre chodcov. Martin za ním bežal až na stanicu.

„Haló!"

„Vydrž," Spisovateľ vošiel do Túlavej a pribehol ku konferenčnému stolíku. Zdrapil pero s malým slovníčkom a chystal sa vyskočiť von. Zastal tesne pred Martinovou hlavou.

„Ty v tom aj bývaš?"

„Jo," zatresol dvere, „poďme na zimák."

„Načo?"

„Uvidíš," Spisovateľ zastal pri lavičke, „ty máš rukavice, chyť to."

„Čo?"

„Chyť to!" Martin zdrapil sošku a strčil ju Spisovateľovi pred oči.

„Nie tak blízko," Spisovateľ na sošku namieril pero, „tak, čo si zač?" stlačil tlačidlo na pere. Rozsvietila sa kontrolka. Povzdychol. Dal si pero pred oči a vypol kontrolku. Martin si prezrel Spisovateľa.

„Čakal som miernu explóziu?" Spisovateľ schoval pero.

„Nechal by si mi to vybuchnúť v ruke?"

„A?"

„V mojej ruke?"

„Však práve, tvojej."

„Si psychopat."

„Vieš o mne všetko, čo ti treba. Že som psychopat a Spisovateľ."

„Mal by som ťa udať."

„Čo?“ Spisovateľ pozrel na Martina, ktorý vytiahol telefón z vrečka.
„Prídeš mi nesvojprávny a zatajuješ mi svoje meno. Čo ak za tými soškami stojíš ty?“
„Jasné, najprv som ich rozmiestnil a teraz som ich prišiel pozrieť a vykradnúť byty nebohých.“
„Toto som nahral,“ zamával Lumiou vo vzduchu.
„Windows Phonom? Myslím, že ten nemá diktafón ako natívnu aplikáciu.“
„Nie diktafón, ale OneNote, ktorý vie nahrať aj zvukové poznámky.“
„A to si bol tak rýchly.“
„Fajn nebol, ale...“
„Ale čo?“
„Fakt si čudák.“
„Nevrav,“ Spisovateľ ho obišiel a zastavil pri dverách, „ako sa dostanem na zimák.“
„Načo?“
„Chcem vedieť, o čo ide.“
„Niekto vraždí ľudí s čiernymi soškami.“
„To mi došlo, mňa zaujíma prečo?“
„Prečo, prečo?“
„Pretože sa to môže zvrtnúť v skvelý príbeh.“
„Ale to som nechcel čuť,“ Martin hľadel na Spisovateľ. Ten si hľadal cestu po okolí.
„Ty máš Lumiou, že?“ Spisovateľ si pritiahol Martina. Ten sa odsunul.
„Vole,“ zistil, že Spisovateľ už má jeho Lumiou v rukách a prstami po nej behá, „to vôbec nie je cool.“
„Dobre, Maťo, dobre,“ podal mu telefón späť.
„Kam si sa vybral?“ Martin pozrel na displej, „aha.“

„To nejde!" Martin zastal pred Spisovateľom pri zimnom štadióne.
„Čo nejde?"
„Ísť na miesto činu."
„Ale kuš," Spisovateľ ho odsunul a pozrel na dav ľudí pred zimným štadiónom,
„čo tam chcú?"
„Malo byť verejné korčuľovanie."
„Ale prečo sú tu stále?"
„Netuším," Martin pozrel na skupinu. Každý v nej telefonoval.
„Pod' našiel som vchod.... dieru."
„Čo?" chytil Martina za bundu a potiahol ho k šachte. Zložil z nej kryt a strčil tam Martina. Ten sa zaprel rukami o steny.
„Nebráň sa," Spisovateľ mu trhol nohami. Martin padol. Spisovateľ ho prekĺzol k druhej mriežke.
„Vydrž!" nervózne šepol Spisovateľovi a vytiahol z vrečka malý zelený skrutkovač. Odskrutkoval kryt ústiaci do šatne. Vstal pri drevených lavičkách. Ohrnul nos.
„Á vôňa potu," Spisovateľ prešiel k dverám.
„Vážne som mal zavolať fízlov," Martin hľadel na Spisovateľa.
„Dvaja sú tu, prečo ich nezabavíš?"
„Čo?" Spisovateľ chytil Martin a vyhodil ho zo šatne. Pri tresnutí dverí Martin držal kľučku a hrkal s ňou. Skupina, vrátane dvoch policajtov na neho hľadeli. Preglgol.
„Ja vám to vysvetlím," policajti na neho vytiahli obušky, „je tam jeden šialenec. Vraj... vraj..." Chytili ho. Zatvoril oči. Čakal ranu. Počul ako jeden z policajtov otvoril dvere do šatne. Martin nazrel do šatne. Pozrel pomedzi skrinky.
„Chlapče, jediný šialenec si tu ty, tak pod'," policajt ho vzal za rameno. Martin cestou k východu vyzeral, či nezazrie Spisovateľa. Nič. Prešiel cez bránu. Policajt mu otvoril dvere na aute.

„Ale ja som nič..." stlačil mu hlavu, aby si sadol. Martin sklopil hlavu. Policajti vošli do davu.

„Média sú dnes rýchle, že Am..." pozrel za seba, „ah, správne," vošiel na ľadovú plochu. Reflektory stále osvetľovali bezvládne telo. Čupiac si prezeral popáleniny. Na rukách mal jazvy v tvare bleskov. Sčernené a opuchnuté. Opatrne zdvihol ruku za rukáv. Pohľad mu sklízol na čierny kus umenia na ľadovej ploche.

„Vyzeráš nevinne," prekĺzal po ľadovej ploche k predmetu, „čo si zač?"

Vytiahol z kapsy pero a namieril malú kameru na predmet. Stlačil dlho tlačilo. Kontrolka dvakrát blikla. Odložil pero a prehliadol si ľad. Stopy. Stopy od sošky k mantinelom na opačnej strane. Prešiel cez mantinel. Mokré stopy ostali kúsok pomedzi tribúnu. Potom zmizli. Pozrel späť na sošku a potom na svoje podrážky, ktoré zanechávali druhý pár stôp.

„Super."

Martin s opretou hlavou o sklo nevnímal otvorenie dverí vodiča. Ani kto si sadol za volant. Auto vyrazilo z parkoviska. Všimol si dvoch policajtov ako bežia zo skupiny ľudí. Pozrel dopredu.

„Práve si ukradol fízlom káru," pozrel na nich, ako vybehli na cestu.

„Urobil som aj horšie veci."

„Ako fakt?" Martin si podráždene natiahol bezpečnostný pás.

„Nafingoval vlastnú smrť. Drž sa!"

Martin hľadel nehybne na Spisovateľa. Do doby, keď prešli ostrou zákrutou.

„Vlastnú smrť?"

„Nedoser sa.“
„Máš vôbec vodičák?“
„Nie,“ Spisovateľ zastal pri paneláku.
„Kde sme?“
„Netuším.“
„Super, práve ma zatkli fízli, budú si myslieť, že som im udrbal auto a všetko kvôli tebe a ešte si ma odviezol boh vie kam.“
„Upokoj sa,“ Spisovateľ mu zas vzal telefón.
„Vážne by si mi mal prestať brať telefón,“ Martin ostal stáť na ulici. Spisovateľ zbadal kôpku tehiel. Jednu si vzal a položil ju na plyn v aute. Zaradil. Auto vyrazilo vpred. Po ulici. Do križovatky. Prešlo cez križovatku.
„Ou, čakal som explóziu,“ Spisovateľ sklopil zrak späť na displej.
„Vráť mi ten telefón,“ nastavil ruku Maťo.
„Chvíľku.“
„Žiadnu,“ ozval sa rachot a čľupnutie. Auto zišlo dolu brehom. Cestou nabralo plastovú prekážku a sklízlo do vody.
„Vydrž!“ Spisovateľ prepálil pohľadom chalana. Ten mu udrhel pravým hákom do tváre. Spisovateľ si chytil líce.
„Au,“ vytiahol pero a namieril ho na Martina. Ten mu prekrútil ruku a vzal mu pero aj telefón. Začal perom mávať na Spisovateľa.
„Takže, vyklop kto si a čo si zač, inak na teba zavolám fízlov.“
„Mohol by si prestať mávať s tým perom? Nie je to prúťik Harryho Pottera.“
„Heh. Meno. Ako sa voláš?“
„Spisovateľ.“
„Dookola tá istá, čo?“ namieril hrot pera na Spisovateľa.
„Spisovateľ. Iné meno neviem.“
„Musíš mať meno. Každý má meno.“
„Prečo?“

„Pretože sú dôležité! To by si mal ako Spisovateľ vedieť. Mená pre postavy, nie?“
„Dôležitý je charakter,“ Spisovateľ hľadel na hrot elegantného pera. Stál a čakal.

„Hovno! To meno,“ Martin zapichol pero do Spisovateľovej žltej mikiny.

„Mohol by si prestať?“

„Až keď mi povieš to meno,“ Martin zatlačil silnejšie. Spisovateľ mu nečkane vytrhol pero z ruky a chytil ho okolo krku.

„Tak počúvaj kamoš. Sedem rokov som mimo rodinu, prišiel som o kamoša, o skvelú kamošku a nechcem, aby niekto vedel moje meno. Jasné?“ odsotil ho.

„Psychopat,“ Martin zhlboka dýchal. Hľadel ako Spisovateľ kontroluje pero.

„Zmizni, bude to tak lepšie,“ odložil si pero do vrečka. Martin vykročil po chodníku. Zastal. Spisovateľ si pretrel tvár.

„Mama,“ Martin pozrel na Spisovateľa, „moja mama má tie sošky doma! Päť!“
Spisovateľ hľadel na Martina.

„No tak, pod'. Možno si psychopat, ale... musíš mi pomôcť sa ich zbabiť.“

„Nie.“

„Čo?“

„Nie, zbav sa ich sám, pôjdem odtiaľto preč,“ Spisovateľ vykročil na priecestie.“

„To len tak?“

„Kvôli mne ťa budú hľadať fízli, chceš mať viacej problémov?“

„Chcem si očistiť meno, jasan?“

„To zvládneš.“

„No tak, vezmi to pero a pod'.“

„Ty chceš zo mňa vypáčiť to meno, že?“

„Trošku, ale hlavne nechcem, aby sa niečo stalo mamine.“

„Fajn,“ Spisovateľ rozhodil rukami a nasledoval Martina.

Spisovateľ zastavil Martina pri detskom ihrisku. Martin pozrel na Spisovateľa a znova vykročil. Chytil mu hlavu a otočil mu ju k pieskovisku. Martin prešiel pohľadom na Spisovateľa. Pokrútil hlavou a ukázal mu rukou na pieskovisko. Martin prikývol.

„Tak čo mama, alebo deti?“

„Najprv deti, potom mama,“ vykročili dopredu. Martin zastavil Spisovateľa.

„Som mladší, a deti ma majú radi,“ pristúpil k pieskovisku. Mamičky ho pozorovali ako sa blížil k ich deťom. Skrčil sa k dievčatku, ktoré robilo hrad okolo čiernej sošky.

„Ahoj,“ Martin nahodil šarmantný úsmev.

„Ó bože,“ Spisovateľ si pretrel tvár, hoci stál obďaleč. Dievčatko hľadelo na chalana.

„Táto soška, stratila ju moja malá sestrička, a bude nešťastná ak jej ju nepri-nesiem...“

„Mami! Mami!“ začalo vyšťať na pieskovisku a pritiahlo si sošku k telu.

„Kto ste? Čo chcete?“ žena pricupitala na pieskovisko.

„Dobrý...“

„Kto ste?“

„Prepáčte,“ Martin zvesil ramená, „Martin. Martin Vyšný a tá soška nie je bezpečná. Na zimáku pravdepodobne,“ stíšil hlas „zabila jedného pána.“

„Mamy on klame!“

„Hovorili to aj v rádiu!“ zvýšil hlas na dievčatko.

„Takto s ňou nehovor ty pedofil!“

„Ajaj,“ jeho tvár pocítila váhu kabelky. Spadol v pieskovisku na dráhu, kde sa hrali chlapeci s autami.

„Poď,“ žena si vzala dievčatko, ktoré držalo sošku. Vyplazilo na neho jazyk.

„Je to nebezpečné,“ ruky mu skončili pod pieskom.

„Bravo, kamoš,“ Spisovateľ mu tleskal pomalým tleskaním.

„Mohol by si mi pomôcť?“

„Neviem, blížia sa sem mamičky.“

„Prosím?“

„Hybaj,“ zdvihol ho a vybehli smerom za pani s dcérkou.

Spisovateľ s Martinom vošli do potravín. Martin vzal malý košík. Spisovateľ nadvihol obočie. Ten len mykol ramenami a vzal pollitrovú fľašu vody, kým Spisovateľ zastal na konci regálu. Dievčatko bežalo k lízadlám so soškou v ruke. Martin ju chytil. Rovno jej zakryl ústa. Skryli sa medzi regály, aby ich nevidela predavačka.

„Ahoj,“ čupiaci Spisovateľ pozdravil dievčatko, „som Spisovateľ, píšem rozprávky.“

Dievčatko zúbkami cvaklo Martina do ruky. Ten si zahryzol do jazyka.

„Pozri, tá soška je veľmi nebezpečná. Nie je to hračka.“

Dievčatko pokrútilo hlavou, pričom v zúbkoch stále držalo Maťov ukazovák.

„Skutočne to nie je hračka. Dokáže to ľuďom ubližovať, a mi potrebujeme vedieť prečo, dáš nám ju?“

Dievčatko opäť pokrútilo hlavou. Tentokrát prudšie. Martin potriasol rukou.

„Prestaň!“

„Maťo! Tichšie.“

„Hej! Zase vy!?“

„A do riti,“ Martin pustil dievčatko. Vytrhol jej sošku z rúk. Zdrapil Spisovateľa za mikinu a smeroval si to k východu. Pokladnička im zablokovala cestu svojou objemnejšou postavou.

„Tade neprejdeme!“

„Spisko, ticho,“ vytiahol vodu a otvoril ju. Stlačil fľašu namierenú na poklad-

ničku. Vyskočili na pokladničný pás. Dostali sa k dverám, kadiaľ vchádzala práve skupinka tínedžerov. Žena im bola s pokladničkou v päťach.

„Myslím, že naše dámy sa nás nechcú vzdať,“ Spisovateľ vyletel na ulicu. Zdrapil Martina a prehodil ho do odpadkového koša. Sám sa schoval zaň. Ženy prebehli okolo nich. Martin vysunul ruky nad okraj kontajnera. Pomaly mu bolo možné vidieť z vonku tvár. Vražedným pohľadom prebodol Spisovateľa, ktorý zastal oproti nemu.

„Kde je soška?“

Martin zvesil nohu, ktorú chcel prehodiť na vonkajšiu stranu nádoby. Pozrel dole. Skrčil sa späť.

„Tu, tu je tvoja dodrbaná soška!“ šmaril ju Spisovateľovi do rúk.

„Spomal' kámo.“

„Nie som tvoj kámo!“

„Čššš,“ Spisovateľ prevrátil sošku dolu hlavou. Poťažkal ju. Priložil k spodku ucho, „je ľahká.“

„Fajn,“ Martin dopadol na zem, Spisovateľ zmenil smer pohľadu. Martin len položil hlavu na zem a pretrel si tvár, „to mám ale šťastie na ľudí.“

Spisovateľ zastal na obrubníku. Položil sošku pred seba. Martin k nemu prišiel. Ostal stáť na obrubníku.

„Tak?“

„Čo, tak?“ Spisovateľ zdvihol zrak.

„Zachránili sme ich?“

„Ťažko povedať,“ Spisovateľ vstal a podal predmet Martinovi, „vyzerá neškodne.“

„To aj tie u nás doma,“ Martin stuhol. Vykročil smerom domov. Spisovateľ povzdychol a kráčal mlčky za ním.

Martin zastal pred dverami do bytu. Podával sošku do rúk Spisovateľa, no ten

len pokrútil hlavou. Martinovi neostalo nič iné ako položiť predmet na dlážku sa sprievodu pretáčajúcich očí. Po vreckách hmatal, hrabal. Nakoniec strčil ruku do zadného vrecka nohavíc a vytiahol kľúče. Odomkol.

Vošli do bytu. Rádio hralo song v cudzom jazyku. Spisovateľ pri ňom zastal. Martin pozrel na sošky v polici. Prezeral si ich. Rôzne veľkosti, drobné odchýlky v tvare, ale takmer tá istá soška. Spisovateľ stále hľadel na rádio.

„Martin?“

„No?“ Martin pozrel na Spisovateľa. Nadvihol obočie a potom pootvoril ústa.

„Vypol si ho.“

„Ja viem,“ podišiel k rádiu. Vypol ho. Vymenili si spýtavé pohľady. Pozreli na sošky. Martin položil tú práve prinesenú vedľa rádia. Odstúpil.

„Mami? Si doma?“

„Nemyslím,“ Spisovateľ nechal otvorené ústa, prešiel k do kuchyne. Martin ho nasledoval. Zastali nad jedálenským stolom. Na stole ležala červeno-krémová obálka. Spisovateľ pozrel na adresáta.

„To prišlo ráno, teraz viem komu to mám dať,“ Martin hľadel na to, ako Spisovateľ hľadá na obálku s jasnou inštrukciou o dátume otvorenia.

„Prečo tu mám poštu?“ pozrel na Martina.

„Netuším,“ Martin si poškrabal ohryzok, „bol to dáky náhradný poštár, cirka v tvojom veku.“

„Erik?“

„Prosím?“

„Nič, nič,“ Spisovateľ odložil obálku do vnútorného vrecka žltej mikiny.

„Dodnes bol môj život celkom... priemerný,“ Martin vzal sklenený pohár a napustil do neho čistú vodu, „ponúknem ťa niečím?“

Spisovateľ pokrútil hlavou, keď z obývačky prerazil šum a rádio opäť začalo hrať. Obaja spozorneli. Spisovateľ pomaly vstúpil do izby. Všetko vyzeralo pokojne. Rádio začalo bzučať. Martin obišiel Spisovateľa a natiahol ruku k ovládaniu

frekvencií. Nechal ju vo vzduchu. Ručička za sklíčkom s frekvenciami zbesilo uháňala z jednej strany na druhú. Pozrel na čiernu mačku. Naklopil k nej pravé ucho. Ruku pomaly natiahol k nej.

„Martin, nie!“ Spisovateľ vykročil za ním. Miestnosť osvetlil modrastý záblesk elektrickej energie. Vyšľahol zo sošky. Trafil Martina do ruky, kadiaľ prešiel až k jeho torzu. Odhodilo ho cez konferenčný stolík. Ten praskol pod jeho váhou. Jeho telo zotrvačnosťou narazilo do operadla pohovky. Kde ochablo. Pomaly z neho stúpala dym.

„Kámoš, no tak, Maťo, vstávaj,“ Spisovateľ k nemu skočil ponad rozbitý stolík. Rádio zhaslo. Soška stála pokojne na svojom mieste. Spisovateľ ho otočil tvárou hore. Na krku mu zbadal jazvu. Ktorá pravdepodobne končila na dlani. Priložil mu ucho na hrud'

„Dýchaj, kamoš,“ roztrhol mu tričko a položil ruky do resuscitačnej polohy. Začal počítať. Pretočil oči a pozrel na jeho tvár. Pokrivil pery. S hlbokým nádychom mu stlačil nos a otvoril ústa za bradu. Otriasol sa.

Po piatom pokuse Martin vydýchol. Nádych. Výdych. Spisovateľ si otrel ústa a pozrel na Martina.

„Kde som? Čo sa stalo?“

„Doma, si doma,“ pomohol mu posadiť sa.

„Doma? Nepríde mi to ako doma? Kto ste? Môj brat?“

„Nie. Spisovateľ, dnes si ma spoznal,“ Spisovateľ zatvoril oči, „tu bývaš.“

„Nie, to by som si pamätal...“

„Vieš svoje meno?“

„Ehmn?“ pozrel do zeme, potom na Spisovateľa a pokrútil hlavou, „Čo sa mi stalo?“

„Si Martin Vyšný, tu bývaš, netuším, aká to je adresa, ale je to tvoj domov.“

„Nie, nie. To by som si... pamätal nie?“

„No,“ Spisovateľ vytiahol z Martinovho vrečka telefón.

„Čo robíš?“

„Zháňam záchranku.“

„Prečo, som v pohodke,“ zložil nohy na zem. Vstal. Líca mu vypučilo. Zakryl si ústa. Spisovateľ ho podoprel a doviedol ku kuchynskému umývadlu. Martin vypustil obsah svojho žalúdka do prázdneho drezu.

„Okay,“ Spisovateľ si priložil telefón k uchu. Chytil obálky na chladničke do ruky a pozrel si adresu, kam boli poslané.

„Vyzerá byť v poriadku, trošku mimo, ale fyzicky v poriadku. Toto bude skôr strata pamäti,“ doktor pozrel na Spisovateľa. Spisovateľ prikývol.

„Myslíte, že... si spomenie?“

„Ťažko povedať,“ doktor si začal baliť svoje veci, „elektrika vás môže reštartovať. Ako úder bleskom, ak vás nezabije. Spraví z vás novú osobu, pretože si na nič nespomeniete. Ste ako vymenený. Nepoznám prípad, kedy by si niekto spomenul.“

„Uhm, ďakujem,“ Spisovateľ za ním zatvoril dvere.

„Prečo tu je toľko sošiek?“ Martin k ním pristúpil.

„Nepribližuj sa!“ Spisovateľ ho zdrapil a odsunul preč, „chceš čaj?“

„Tak neodmietnem,“ mykol ramenami. Trochu zaklonil hlavou a celkovo ustúpil od Spisovateľa.

„Super, ju som ochránil, aspoň na čas, a tento.. tento dilino och, čo teraz?“ hovoril rýchlo varnej kanvici pri napúšťaní vody.

„Ale fakt, čo tie sošky znamenajú.“

„No, sú nebezpečné.“

„Prečo?“

„Lebo vďaka ním si nič nepamätáš?“

„Čo mi urobili?“

„Reštart mozgu,“ Spisovateľ vytiahol pero a stlačil tlačidlo, „sakra, chýba mi

ta čepel!"

"Čepel?" Martin opäť ustúpil, „ste v poriadku?"

"Dnes si ma už nazval psychopatom, ta sa upokoj."

"No..."

"Martin, prosím, upokoj sa," Spisovateľ pozrel na kanvicu. Nesvietila. Pohýbal páčkou. Nič. Digitálne hodiny zhasli. Rádio bolo naďalej ticho.

"Máte alarm?" Spisovateľ pozrel na Martina, „jasné."

Martin pozrel do chodby nad dvere.

"Asi. Vyzerá, že áno."

"A je vypnutý."

"Áno."

"Začínam si myslieť, že viem aký majú účel."

"Kto?"

"Mačky."

"Tie sošky?"

"Uhm," Spisovateľ zatlačil Martin hlbšie do kuchyne.

"Nemyslím si, že sme na dobrom mieste, ak sa chceme schovať."

"Čo?"

"Vidieť sem od vchodu, hockam."

"Pravda," Spisovateľ ho potiahol do obývačky. Zámok cvakol. Vymenili si pohľady. Dvere sa potichu otvorili.

"Klop, klop, klop," osoba vošla do bytu. Čierna bunda ladila s čiernym rámom okuliarov. Pozrel na alarm. Vytiahol z vrecka čierny vak používaný do košov. Zavrel za sebou dvere. Prišiel k mačkám. Pohládil tú pri rádiu. S úsmevom na tvári. V ruke držal vak. Otvoril skrinku. Dal preč sladkosti. Pohádzal ich na zem. Narazil na fľaše. Whisky. Dal si ju pred tvár. Pootáčal ju rôzne pred očami. Prikývol a vložil ju do vaku. Prstami prešiel po spodku skrinky. Jedným prstom nadvihol spodok ako veko. Zložil ho. Tmavomodrá škatuľka. Vybral ju. Nazrel do

nej. Ramenami začal hýbať do rytmu melódie v jeho hlave. Prešiel k druhej skrinke po tom čo si uložil škatuľku do vaku. Zlaté hodinky. Prstami zatrepal vo vzduchu. Zhrabol ich všetky do vaku. Prešiel k veľkej skrini. Chytil rúčky. Stále sa kolísal. Otvoril dvere so zatvorenými očami.

„A mám dôkaz," Spisovateľov hlas ho zastavil. Zlodej otvoril oči, zbadal Spisovateľa a Martina v skrini. A Martinovu päšť na svojej tvári.

„Dobre," pozrel na Martina.

„Povedal si, že som doma," Martin pozrel na omráčeného zlodeja, „tak mi to prišlo správne."

„Ja nehovorím, že nie, máš ranu," Spisovateľ pozrel na pero. Potom na Martina, „asi nevieš, či je tu komp a usb kábel, čo?"

„Načo?"

„Je v tom foťák."

„Tak preto, že máš dôkaz! Jasné!" Martin pozrel na sošku. Spisovateľ vytrhol ovládanie zlodejovi z ruky, no jedna zo sošiek opäť šľahla do Martina. Skončil na zemi. Triaška.

„Martin!"

„Ty psychopat!"

„Spomenul si si?"

„Prečo tu mám tohto čudáka?"

„Zlodej," Spisovateľ pozrel na Martina, „poznám ťa krátko, pár hodín, sotva, ale som rád, že si v pohode."

„Ticho buzna," zdvihol zlodeja zo zeme a pozrel mu do očí, „odkiaľ si ho poznám."

„Jeho?"

„Z úradu, alebo tak."

„Z úradu? Niekto si pamätá tváre ľudí z úradu?"

„Nie, ale je povedomý a neviem si ho zaradiť."

„To je dosť kruté!" zlodej podobratý za golier švihol nohou do Martinovho lýtka.

Podlomil sa mu noha a stratil balans. Spisovateľ ho podoprel a zdrapil zlodēja.

„A kamže?“

„Preč,“ udrel si po ramene z ktorého zasyčalo, „dobrú noc.“

„Čo?“ Spisovateľ povolil stisk. Zadržal dych. Martin rukou zdrapil vlastný nos a druhou čapol zlodēja. Ten mu udrel do hrude. Martin zakašlal, ledva sa nadýchol. Zloděj sa vybral smerom okolo kuchyne k východu, keď sa jeho tvár stretla z panvicou.

Do miestnosti vstúpila žena, v ruke držala panvicu ešte s cenovkou a klepla si ňou o ruku.

„Maťo prečo máme dvere do korán?! Vravela som ti aby si zamykal!“

„Zamkol som. Je to zloděj.“

„A nechal si mu otvorené dvere!“

„To ty si sem dovliekla tie sošky,“ Martin zvesil ramená.

„Čo s tým majú tie sošky? A prečo tu máš chalana a roztrhnuté tričko! Čo ste robili?!“

„Mama!“

„Tak som ťa nevychovala!“

„Tie sošky! Nemôžu tu ostať!“

„A krásne tu ostanú!“

„Mama! To nemôže...“

„Ticho! Chcem variť, zmizni! A zober si aj frajera!“

„Nie je to môj frajer,“ pozrel na Spisovateľa, „nič medzi nami nebude.“

„Vďaka pánu Bohu,“ Spisovateľ zdrapil Martina za golier, „ale teraz vezmi toho zlodēja a ideme to vyriešiť.“

„Bežte! A potom sa vráť!“ odvrkla žena.

Martin si sadol na lavičku pred vchodom. Spisovateľ pozrel na oblohu.

„Tak, zachránili sme ju.“

„Dík,“ Maťo pozrel na zlodēja na zemi. Vytiahol Lumiu a skúšal zavolať políciu. Telefón zapípal chybovým tónom. Na displeji sa zjavila ikona chýbajúceho signálu.

„Hádam ste si nemysleli, že sa tak ľahko vzdám,“ zloděj vyskočil na nohy, „hehe!“

„No šak počkaj,“ Martin vyskočil a rozbehnutý napriahol pravú ruku. Zloděj mu ju chytil a vrhol ho do Spisovateľa. Dopadli na zem.

„Napálil som vás,“ s chichotom otvoril dvere zastavujúceho auta, „zbohom lúzri. Vlastne. Ešte vás okradnem, heh.“

Auto zmizlo z ulice, Spisovateľ za ním ledva vybehol. Martin ostal stáť na mieste.

„Super, super!“

„Hovoril som.“

„Čo?“

„Zaujímavý príbeh.“

„Ani nie. Jednoduchý. Šialený vrah, čo miluje mačky a vraždí soškami mačiek ľudí a potom im vykráda byty. Jednoduché.“

„Fajn, je to jednoduché, ale koľko tých mačiek je? Hmn? Urobil ich sám? Rozniesol ich sám?“

„Práve si videl, že má komplicov.“

„Fajn, fajn,“ Spisovateľ založil ruky v bok, zatiaľ čo Martin vytiahol z vrečka OTG kábel a pripojil ním k svojmu telefónu Spisovateľovo pero.

„Hej!“ Spisovateľ siahol do vrečka.

„To slovo predom mnou nepoužívaj. Nikdy.“

„Hmn?“

„Čo je?“

„To mi niekoho pripomína.“

„Najskôr to bude super človek.“

„Meh," Spisovateľ prišiel bližšie k Martinovi, „vráť mi ho."
„Vydrž, vzal som ti ho, keď nás zvalil. A vyfotil ŠPZ toho fára."
Spisovateľ pozrel na Martina.
„A mám adresu, ideme?" hodil Spisovateľovi pero. Ostal zarazený stáť na mieste, kým Martin pokračoval po chodníku svižným krokom.
„Mal som ťa radšej, keď si nevedel, kto si."
„Nefrflí."
„A ešte radšej, keď si mi dal zbohom."
„Až keď mi pomôžeš lapiť toho zlodeja."
„Isto?"
„Prečo?"
„Sľúbil si ochrániť moju mamku. Sošky sú dnu. On je na slobode, nepríde mi to bezpečné."
„Uff," Spisovateľ pretočil oči, „fajn, ale len raz. Jasné?"
„Neboj, kým nebudem vedieť tvoje meno nebudem ani tvoj kamoš."
„Vďaka tej tvojej nafrnenosti viem, že dnes je posledný deň, kedy ťa musím trpieť."
„Aj mňa to teší."
„Nechodí vám tu MHD, alebo tak dačo?"
„Chôdza ti prospeje."
„Naposledy keď som chodil hore dole, tak ma to nebavilo."
„Prečo Kubín?"
„Čo?"
„Prečo si prišiel do Kubína?"
„Nové spomienky? Výlet?"
„Neprídeš mi ako niekto kto chodí len tak na výlety, vôbec nie."
„Mysli si, čo chceš."
„Prídeš mi ako niekto, kto hľadá dobrodružstvo. Kto cestuje za účelom niečo zme-

niť. Niečo ťa sem priviedlo v správnu dobu."

„Dochádzalo mi palivo. A naftu majú v Kraľovanoch. A keď už som tam bol hovorím si, prečo nie?"

„Stále, mohol si ísť do Trstenej, Oravský Podzámok a podobne, ale zastal si v Kubíne."

„Podozrievaš ma?"

„No, nemyslím si, že to bude náhoda."

„Náhodou nejestvujú, všetko je organizovaný chaos. Aj ten niekde začína a končí."

„Takže?"

„Pozri chcelo by sa ti furt dávať pozor na trať? Stále byť v pozore, čo je pred tebou?"

„Nebaví ťa vláčik?"

„Baví, len všetkého veľa škodí. Ako veľa mačiek," Spisovateľ pozrel na Martina.

„Nenávidím mačky."

„Zbožňujem ich. V podstate nie je nič ako veľa mačiek. Mačiek je vždy správne množstvo."

„Keď budeš starý tak sa z teba stane Šialená mačacia dáma."

„Fakt si to musel preložiť?"

„Netuším, či vieš po anglicky."

„To ťa trápiť nemusí."

Martin zastal pred plechovým plotom. Natiahol krk a pozeral skrz škáru v plote. Zdanlivo opustená budova. Spisovateľ pristúpil k bráne. Chytil kľučku a potiahol. Oboma trhlo. Bránou zatriaslo a narazila do plota.

„Ajaj," Spisovateľ vyceril zuby, no pretlačil svoje telo cez novo vzniknutý otvor. Martin nazrel dnu.

„Pod', alebo čakáš pozvánku?"

Bez slova vošiel do areálu. Zdvihol zrak k bezpečnostnej kamere na zlomenom kĺbe. Hľadela kamsi do diaľky a už to musel byť dáky piatok. Pavučina z nej len tak visela.

„Fuj," Martin pozrel na Spisovateľa.

„Počkaj na tých mačacích kráľov."

„Pravda," opreli sa o stenu okolo okna.

Spisovateľ vytiahol pero a priložil ho snímačom na sklenenú tabuľu.

„Čo robíš?"

„Fotím."

„Načo?"

„Aby sme videli, čo je dnu."

„A keby sme vošli?" Martin zatlačil do okenného rámu. S vrzgotom sa pohol a odhalil vnútro. Spisovateľ bez slova odložil pero do vrečka. Urobil grimasu na Martinov chrbát, ktorý trčal z miestnosti.

„Pod' už."

„Šak dobre," Spisovateľ vošiel za ním. Zvraštil čelo a vyschlo mu hrdlo. Pomaly kráčal za Martinom, ktorý so stiahnutými ramenami išiel pred ním.

„Tak čo sa mi to stalo?"

„Elektrický šok. Smrtiaci."

„Žijem."

„Žial' áno."

„Ale no tak," Martin zastal a pozrel na Spisovateľa, ktorý hľadel na vysoké regály plné mačacích sošiek.

„Máš tuhý korienok, hodnú dobu si si nič nepamätal."

„Nič? Ani aký si blbý?"

„Bastard."

„Bastard je zmiešanec. Mix. Kríženec. Prídem ti ako kríženec?"

„Nie, skôr ako obživlá mŕtvola. Nechceš sošku?“
„Nie,“ Martin pozoroval regály, ktoré sa šinuli celým priestorom.
„Môžem mať na teba otázku?“
„Bojím sa.“
„Kde máš otca?“
„Čo?“
„Váš byt. Vyzeralo to byť príliš ženské. Málo mužskosti.“
„No dovoľ.“
„Fakt. Tak kde je?“
„Umrel. Pred siedmimi rokmi.“
„Ou,“ Spisovateľom otriaslo.
„Stáť!“ chlap oproti ním stál s revolverom v ruke.
„Takže ty stojíš, ja idem,“ Spisovateľ pozrel na Martina.
„Ak sa pohneš tak ťa strelím!“
„Zmena plánu, ja stojím, ty ideš.“
„A už by ma nechal aj umrieť,“ Martin zdvihol ruky do výšky hlavy. Spisovateľ na neho urazene vrhol pohľad.
„No tak šup, zdvihni ruky.“
„No nie,“ založil ruky v bok.
„Čo?“
„Nie.“
„Odbachnem ťa!“
„Poslúž si,“ Spisovateľ pozeral na chlapa pred ním.
„Čo to robíš?“ Martin cedil pomedzi zuby.
„Vzdorujem.“
„Počúvaj ma ty sráč!“ chlap odistil zbraň, no Spisovateľ v momente stál pri ňom a mieril mu jeho revolverom na spánok.
„Ako?“

„Sklapni?“ namieril na Martina.

„Okay.“

„Čuš už konečne,“ a hlaveň opäť mierila na chlapa pred ním. Strach sa v očiach striedal so šokom, „a ty, poleno, nás doved' k šéfinovy!“

Prikývol.

„Maťo, ideme!“

Ten bez slova kráčal za Spisovateľom, ktorý mieril zbraňou na zátylok chlapa.

Zastali pred kovovými dverami s okrúhlou kľukou. Chlapík pristúpil k malej klávesnici na zárubni.

„Ja by som ho to nenechal robiť,“ Martin pozrel na Spisovateľa.

„Hmn?“

„Môže tam byť kód na,“ miestnosť preťala siréna, „poplach.“

Spisovateľov ukazovák roztrasene udieral do spúšte. Martin pozrel na chlapa pred ním.

„Sráči, nemáte šancu,“ chlap sa rehotal a siahol na zbraň. Namieril hlaveň ponad seba. Namieril ju na Spisovateľovu tvár.

„Stlač ju,“ stále zvieral zbraň a jeho predlaktie. Martin odstúpil. Chrbtom narazil o regál. Spisovateľ hľadel do hlavne. Zdvihol zrak na korbu pred ním. Pokrútil hlavou. Chlap zvrátil obočie. Potiahol zbraň, no Spisovateľ ju šikovne pretočil na ukazovák a zatlačil spúšť. Chlap uskočil. Pozrel na svoju nohu. Krv sa valila po zemi. Zdvihol zrak na Spisovateľa, alebo aspoň chcel, no Spisovateľov lakeť ho poslal k zemi. Martin stál opretý o regál. Spisovateľ vyňal zásobník. Nechal dopadnúť náboje na zem. Odhodil zásobník do jednej strany a zbraň do druhej.

Martin vydýchol. Pristúpil bližšie. Spisovateľ pozrel na dvere a potom na klávesnicu. Udrel do červeného a zeleného tlačidla naraz. Alarm stíchol.

„Ako si to vedel?"

„Nevedel," pozrel na klávesy, začal stláčať najviac vyšúchané. Tri, päť, sedem, dva. Červené pípnutie. Pretočil oči. Sedem, päť, dva, tri. Opäť zažiarila červená dióda. Martin mu tam vopchal ruku a našukal dva, sedem, tri päť. Zelená. Spisovateľ zdvihol zrak. Martin už prešiel ku kľúke a začal ňou točiť.

Dvere sa z hlučkom otvorili. Stála oproti ním žena s mačacou maskou a na rukách držala čiernu mačku, ktorá si spokojne priadla.

„Zdravím," pozrela na chalanov, tí stáli v dverách, „budete ticho?" Sadla si do kresla, preložila si nohu a mačku si zložila na nohy.

Martin pozrel na Spisovateľa.

„Myslel som, že to bude chlap."

„Ja tiež."

„Chlapci, snáď som vás nesklamala? Ak hej, tak chápem, že asi by ste chceli trošku súkromia."

„Nič s ním nemám," Martin vykročil oproti nej, „takmer si ma zabila!"

„Netykáme si," žena hľadela na mačku.

„To ma vôbec netrápi," rozkročil sa pred ňou, „to, že si mi ublížila fajn, ale to, že si skoro ublížila mojej matke, ti neodpustím!"

„Martin, správne?"

„No," cúvol.

„Martin Vyšný, vždy utiahnutý, sám a v depresiách. Sedával si vzadu v lavici."

„Prosím?"

„Kubín nie je tak veľký, nemyslíš?"

„Kto si?"

„Dobrá otázka," zdvihla zrak, „ale odpoveď nedostaneš."

„Poznám ťa?"

„Možno."

„Takže áno," Spisovateľ prešiel okolo Martina, „inak by ťa nepoznala. Kto by o

tebe hovoril."

"To mala byť urážka?" Martin pozrel na Spisovateľa.

"Prečo práve mačky?" Spisovateľ videl po miestnosti viacej mačiek a mačacích motívov. Pripomenulo mu to Dolores z Harryho Pottera. Striaslo ho.

"Bola to urážka," Martin pozrel na Spisovateľa.

"Skôr pravda, netrucuj," odsunul ho a natiahol ruky na masku dievčaťa. Mačka v rukách sa zježila. Vyskočila Spisovateľovi na hrud' a začala škriabať. Spisovateľ uskočil. Mačka dopadla na štyri a zamraučala.

"Sú skvelo trénované," aj spod masky bolo cítiť je úškrn.

"Mačky sa nedajú," Martin pozrel na Spisovateľa, ku ktorému sa blížili naježené mačky, "fakt?"

Spisovateľ skúsil vytiahnuť pero z vrecka, no mačky mu začali škrabať ruky. Martin pozrel na dievčinu pred ním. Mačka jej opäť sedela na lone. Zamávala mu a celé kreslo sa posúvalo dozadu.

"Vážne ťa porazia mačky?" siahol do vrecka a hodil na zem kľbko. Mačky si ho všimli a skočili po ňom. Vytiahol kľúčenku na ktorej mal privesené laserové ukazovadlo. Začal svietiť na stenu. Skupina šelmičiek sa vrhla po červenej bodke. Spisovateľ vstal. Oprášil zo seba chlpy: "Dodnes som mal rád mačky."

Martin sa zachechtal. Spisovateľ okolo neho prešiel k miestu kde bola sedačka.

"Kam šla?"

"Odviezla sa," Martin nohou udrel do koľajnice. Prišiel k panelovej stene a poklepal po nej.

"Šak si sa pozeral."

"No, a vidíš, predsa," Martin odstúpil, "skús niečo vymyslieť."

Spisovateľ pristúpil k stene. Končekmi prstov hladil studený panel. Poklopal s priloženým uchom. Tľapkal na rôznych polohách. Horné trámy ho zaujali. Hlavne kladky.

"Panel by to nevytiahlo," Martin pozoroval Spisovateľa.

„Nie. Ale, to ho len pridržiava.“

„Čo?“

„Pod nohami,“ ukázal na koľaj končiacu zároveň z betónom. Ten však pokračoval pod zem. Spisovateľ hľadal pri trámoch vodiče. Martin pozrel na dvere, ktorými prišli. Rozvodná skriňa. Bez slova prešiel ku skrinke. Otvoril ju. Prstami prešiel po vyblednutých písmenkách. Zastal nad dvoma šípkami. Stlačil tú smerujúcu dole. Panel nehlučne sklzol dole za sprievodu hmly.

Miestnosť pred nimi ich po chvíli mierne oslepila. Biele steny s policami plnými tašiek, ktoré ukladalo niekoľko ľudí. Všetci zastali. Žena na sedadle pokrútila hlavou. Mladý chlapík najbližšie k dvojici sa a nich obrátil. Úsmev natiahol od ucha k uchu. Za pravým uchom mu bliklo slabučké modré svetlo. Spisovateľ si pretrel oči. Náhle si uvedomil, že letí strmhlav dolu vedľa Martina.

Po páde sa prebral vedľa Martina zviazaný v korbe dodávky. Cítil natriasanie. Martin ležal so zatvorenými očami a s pramienkom krvi zo spánku. Spisovateľ potiahol rukami od seba. Kovové púta sa mu zarezali do predlaktí. Z okien videl len pouličné lampy. Šuchol sa dopredu. O chvíľu sa zošuchol aj s Maťom k dverám. Pouličné lampy mu zmizli z dohľadu. Dvere sa s cvaknutím otvorili. Dvaja chlapi ich zdrapili. Spisovateľovi zakryli ústa, keď chcel kričať. Páskou na koberce mu ich zalepili. Len kúsok od seba videl vodu. Vrtel sebou. Martinovo telo zmizlo pod hladinou. Chlap Spisovateľovi pripevnil na nohu betónový kváder. Pocítil ako mu nohu potiahol ku dnu. Posledný nádych pred potopením. Zatvoril oči. Cítil ako mu voda natiekla do uší a nozdier. Prestal klesať. Ostal vo vode. Odrazu pocítil dotyk. Ťahal ho to hore. Otvoril oči nad hladinou. Martin ho držal pod ramenami. Odrazu mohol Spisovateľ manipulovať rukami. Pozrel na Martina. Vystrčil nad hladinu kľúč. Začali plávať k brehu.

Spisovateľ položil pero na stôl. Kvapkala z neho voda. Pozrel na Martina, ktorý hľadel z okna. V ruke držal tenisovú loptičku.

„Čo urobíme?“ Martin pozoroval autá pod oknom.

„Hmn?“

„Keď už vieme, čo sa deje, zavoláme niekoho? Políciu?“

„Neuveria nám to.“

„Máš fotky, či?“

„Najskôr nie,“ pozrel na pero, ktoré nečinne ležalo.

„Ale musí to skončiť.“

„Áno,“ Spisovateľ sklopil zrak, „všimol si si, že mali na ušiach malé zariadenia, ktoré blikali?“

„No, niečo také áno.“

„Už som to videl.“

„Kde?“

„Pri jednom psychopatovi, akurát tým ovládal mŕtvoly.“

„Myslíš,“ Martin na neho pozrel.

„Ale nie je možné, žeby to prežil. Umrel. Videl som ho umrieť.“

„Tak niekto objavil techniku?“

„Zničil, všetko zničil.“

„Tak asi nie.“

„Budem musieť nakontaktovať X, sakra.“

„X?“

„Lepšie keď nevieš,“ pozrel na Martina, „ver mi.“

„Ako povieš,“ Martin položil loptičku na policičku.

„Odkiaľ máš ten kľúč?“

„Od strýka. Policajť.“

„Potiahol si ho?“

„Tak trochu," Martin si skontroloval vrecko.
„Máte jedlo chalani," zakričala Martinova matka.
„Čas ťa predstaviť mamine," vyškeril sa na Spisovateľa, ktorý pretočil oči.
„Čo máme?" Martin pozrel na tanier, jeho matka akurát do neho naliala krémovú bielu polievku.
„Kôprovú polievku a ako druhé je kuracie soté. Samozrejme máme aj dezert. Nepečenú smotanovú tortu."
„Vyzerá to dobre," Martin si pričuchol k polievke, „a nádherne to vonia."
„Spisovateľ sklopil zrak na polievku, smutne sa usmial," vzal lyžičku.
„No počkaj, počkaj," Martinova matka ho zastavila, „aspoň sa nám predstav a ešte sa pomodlíme."
„No," pozrel na Maťa, „som Spisovateľ, nie je to moje pravé meno, ale to svoje si... u-hm, nepamätám. Svoju rodinu som naposledy videl pred siedmimi rokmi, takže mám ťažkosti prísť na to, ako sa vlastne volám."
„Dobre, budeme ťa volať Spisovateľ. A teraz sa pomodli."
„To mi veľmi nejde."
„Hovor od srdca," Martin mu prikývol.
„Fúú. Dobre. Takže, ďakujeme za jedlo na tomto stole, ktoré si nám poskytol. A osobne ti ďakujem, že môžem sedieť pri stole s takými milými ľuďmi. A prosím ochraňuj moju rodinu nech sú, kde sú. A daj pozor na Amandu. Aspoň kým sa to dá. A tiež chráň nás pred všetkým zlým, zbav nás zlého a pomôž nám nájsť pokoj. Amen."
„Amen," zahlásili obaja naraz.
„Dobrá chuť," Spisovateľ uchopil lyžičku.
„Aj tebe," znova prehlásili jednohlasne.

„Vyzeráš mierne mimo," Martin pozrel na Spisovateľa, ktorý nehybne stál pred bytovkou, „huhu?"

„No?" Spisovateľ potriasol hlavou.

„Niečo ti napadlo, alebo si len bezduchý?"

„Kde zoženieme psa?"

„Psa?"

„Mačky sa boja psov."

„Chceš vystrašiť mačky? A nechceš kostým psa? Aby sme vystrašili aj tú mačaciu dámu?"

„Tak?"

„Myslel si to vážne?" Martin pokrčil tvár v neprirodzenú grimasu, „no, občas chodím susede jedného venčiť."

„Tak prečo tu ešte nie je?"

„Robíš si zo mňa srandu? Toto je ten Dingo?"

„No," Martin na rukách držal malého pudla, „dones ho, dones ho. Znie ti to povedomo?"

„Heh," Spisovateľ pozrel na psa, ktorý zavrčal, „to pôjde."

„Neznášam ťa," Martin zapol o obojok vŕdzku a nechal psa podbehnúť ku kríkom.

„Jak sa ten vořech volá?"

„Miluješ psi, čo?"

Spisovateľ na neho vyceril zuby, „kto by ich nezbožňoval?"

„Broko."

„Broko?"

„Áno," Martin pískol na Broka, ktorý k nemu pribehol. Nechal sa pohladiť, pričom vrtel chvostom.

Spisovateľ povzdychol. Chytil si hlavu na temene a pozrel k nebu.
„Tak? Vymyslel si niečo?“ Maťo držal psa v rukách.
„Uh-ehmn,“ pokrútil hlavou, poškrabal si ucho.
„Super.“
„Tak asi vezmeme, toho psa a ideme vyskúšať, či sa ho mačky boja.“
„Toľko mačiek sa jedného psa báť nebude.“
„Si pesimista Maťo.“
„Určite nie taký ako ty,“ vyplazil na neho jazyk. Zdvihol psa na ruky.
„Prosím?“
„Ale nič, len som nevedel, čo ti odpovedať.“
„Tak si ma musel uraziť,“ Spisovateľ nadvihol obočie, „to sa mi páči.“
„Psychopat.“
„Vieš, žeby si ľuďom nemal hovoriť, že sú psychopati.“
„Ale je to pravda.“
„Ja viem, ale neurážaj ma, však vieš, predsa len som psychopat.“

Opäť stáli medzi regálmi so soškami mačiek. Maťo si ich prezeral, pričom Broko skučal zapretý do zeme.

„Robíš si srandu?“ Spisovateľ vzal jednu zo sošiek, strčil ju psovi pred tvár. Ten zavrčal a začal obhrýzať vôdzku v snahe utiecť.

„No...“ Maťo ostal zaskočený, „nikdy som sa nad tým nepozastavil.“

„Aby som rýchlo prišiel s lepším plánom...“ prerušilo ho vŕzganie dverí. Do miestnosti vošla žena s mačacou maskou a chlapíkom, ktorý postavou pripomínal lupiča. Toho, čo bol u Maťa doma. Kráčali pomedzi regály. Maťo vzal psa na ruky a zašiel medzi police. Pes schoval ňufák v Maťovom náruči.

„Ty si mi teda hrdina.“

„Sklapni," Spisovateľ ho prebodol pohľadom, pričom vytiahol z vrecka pero. Pozrel na neho. Povzdychol. Namieril ho pred seba. Žena s lupičom zastali oproti nemu.

„Čo urobíš? Preškrtnes nás?" zalomila ruky v bok. Lupič na ňu pozrel.

„Na čo čakáš? Už si ho mal zložiť!" zavrčala na svojho komplica.

Neotáľal. Vybehol vpred. Spisovateľ pero držal stále na neho namierené. Chlapík pred ním zastal. Vybral z vrecka ovládač.

„Ups," stlačil tlačidlo.

„No," Spisovateľ odstúpil, keď soška mačky letela smerom na lupičovu hlavu. Ten spozornel. Videl Maťa v pozadí. Sošku, ktorá cez jeho telo prehnala silný elektrický výboj. Miestnosť naplnil zápach zhoreného mäsa. Dopadol na zem. Nevládne telo pustilo ovládač. Spisovateľ na neho hľadel.

„Myslím si, že by sme to mohli skončiť."

„Heh," mačacia dáma na neho namierila hlaveň svojho malého revolveru, „ak myslíš teba, tak prosím."

Ozval sa zvuk odistenia. Spisovateľ sklopil pero. Ona stlačila spúšť. Cítil ako ho Maťo odtlačil do boku. Obaja dopadli na zem. Spisovateľ pozrel na svojho kolegu. Ležal pri ňom.

„Maťo, no tak, prosím," zdvihol mu tvár. Otvoril na neho oči. Natiahol pery.

„To nič," prevalením na bok odhalil roztrhnutú bundu. Rozopol si ju. Žena sa k ním blížila. Vytiahol z náprsného vrecka rozlomený telefón od zadného krytu.

„Výborne, telefón ti zachránil život," pozrel na ženu, ktorá mu mierila medzi oči, „a teraz ?"

„Jeden nápad by som mal," Maťo pozrel na ženu, ktorá nadvihla obočie.

„Aj tak vás oboch odbachnem."

Maťo zapískal na Broka. Ten stále stál schovaný za regálom.

„Ten nám nepomôže," Spisovateľ zatvoril ústa a vstal. Žena mu stále mierila na tvár.

„Heh, prečo sa vždy musí niekto trepať do moji... au!“ Maťo zaťal zuby do jej lýtka. Namierila mu reflexne na bok a stlačila spúšť. Zbraň ticho cvakla. Spisovateľ jej ju vytrhol a odistil.

„Si nervózna, už od začiatku,“ namieril na jej masku. Maťo vstal a strhol jej ju z tváre. Na líci mala jazvu po uhryznutí.

„Asi ani nechcem vedieť, čo sa ti stalo.“

„Čo si to za Spisovateľa, že nechceš poznať jej pôvod?“ Maťo odhodil masku na zem. Pred Broka. Ten zaskučal a následne do nej skočil. Roztrhal ju.

„Dobre viete, že nie som sama,“ vysmiata ukázala k dverám. Stáli tam dve silnejšie ženy, obe s hokejkami v rukách. Maťo preglgol. Spisovateľ mykol ramenami a vzal sošku do ruky.

„Podrž to!“ podal jej to do ruky. Martin zdvihol ovládač.

„Upečie to aj nás.“

„Ak ich zastavím, tak mi to nevadí.“

„Psychopat.“

„Maťo!“ Spisovateľ na neho pozrel.

„Pozrite sa na seba, heh, porazil ma starý teplý manželský pár,“ žena pozrela do tmy. Vyšli odtiaľ ďalšie ženy. Všetky vyzbrojené dákym predmetom.

„Teraz čo? Odpálim nás?“

„Čakaj!“ Spisovateľ pozrel na jeho palec, „a daj ten prst z toho dole. Omylom umrieť nechcem.“

Spisovateľ vzal Broka na ruky. Pokynul Martinovi aby kráčal s ním popri regály.

„Kam idete?“ žena po nich vykrikla.

„Do bezpečnej vzdialenosti,“ síce mal psa na rukách, neprestajne na ňu mieril.

„Vážne, kam ideme?“

„Vieš, jak sa ťa polícia snažila zatknúť?“

Maťo preľaknutý pozrel na Spisovateľa.

„Cestou sem nás zahliadla hliadka, hlavne teba.
„Do prdele!“
„Ani by som nepovedal, medzičasom to tu prekutrali.“
„Čo?“
„Zistili, čo tu je, kým sme sa vykecávali.“
„Ale, ale... prakticky som ho...“
„Zabil, viem, ticho!“ zašli za roh. Do miestnosti z regálmi nabehli kukláči a mierili po páchateloch zločinov. Martin sťažka dýchal. Spisovateľ ho vzal za predlaktie a potiahol von, k čiernej dodávke. Skôr hrdzavej.
„Sadaj!“ otvoril dvere.
„Otázka.“
„Nie, sadaj!“
Maťo hodil ovládač do priehradky a sedel, kým Spisovateľ rukami hrabal v elektrike pod volantom. Motor naskočil.
„Nečkané,“ Spisovateľ zaradil a vyrazili cez zadný východ. Po poľnej neupravenej ceste. Maťo sa chytil všetkého čoho mohol. Pes sa mu schoval pri chodidlách.
„Budú ma hľadať!“
„Nah,“ Spisovateľ hľadel na cestu, „nuž, aspoň raz to doriešia fízli. Super.“
„Mňa?“
„Nie, tie zločiny.“
„Super, ale čo môj život?“
„To sa zariadi, určite poznáš aspoň jedného fízla.“
„No, bavím sa s málo ľuďmi, som introvert.“
„Skôr by som povedal, že ambivert.“
„He?“
„Presne. A navyše tvoj strýko je fízel.“

„Takže mi nepomôžeš vyčistiť si skóre?“ Maťo pozrel na Spisovateľa pred ním, ktorý otvoril dvere do Túlavej.

„Budeš si musieť pomôcť sám, najskôr, ale ak by sa podarilo, milerád.“

„Dík za helfnutie,“ povzdychol.

„Niečo som ti zohnal, kým si sa bol prezliecť do ... neprestreleného kabátu,“ podal mu darčekovú taštičku. Martin ju vzal do rúk. Vytiahol z nej škatuľku z úplne novým mobilom.

„To si nemusel,“ zahryzol si do pery, „ale dík.“

„Musel, zachránil si mi život, takže...“ žmurkol na neho.

„Stále chcem vedieť tvoje meno, neverím tomu, že ho sám nevieš.“

„Heh, jasné,“ Spisovateľ vliezol do motorového vozňa.

„Fakt, chcem vedieť, komu som zachránil život.“

„Spisovateľovi, psychopatovi, čo cestuje. Keď už som pri tom, tak nechceš ísť na výlet?“

„Nie, pokiaľ mi nepovieš to meno.“

„Fajn, tak sa maj,“ Spisovateľ prešiel na stanovisko, kde otočil kľúčom. Ten aktivoval pult.

„No tak, určite ho vieš, no tak!“ chytil madlá a vyšiel po schodíkoch do Túlavej. Pozrel na gauč. Potom na stanovisko.

„Určite nie,“ dvere Túlavej sa buchli a s hučaním spaľovacieho motora sa pohla vpred, „tak zbohom Martin.“

„Mám taký nepríjemný pocit, že si ma práve uniesol.“

Spisovateľ pozrel za seba na vyplašeného Martina, ktorý pozeral von oknom.

„Skôr by som povedal, že si sa mi sem vlámal.“

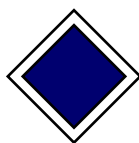
„Zastav!“

„Nie, už idem.“

„Tak je to únos,“ Martin na neho hľadel, vošiel na stanovisko.

„Vážne nezastavíš?“

„Až keď sa mi bude niekde páčiť," Spisovateľ na neho pozrel.
„Super, dúfam, že to bude čoskoro."
„Dám si záležať, aby nie."

Pokračovanie na budúce

Túlavá S02E02 Čierne Umenie
Text: Špajdy
Obálka: Špajdy
©2016 Špajdy
Zverejnené na eKnizky.sk